

Fără rușine

Cristian Robu-Corcan

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
PUBLISHERS
2014

© 2014 Cristian Robu-Corcan
© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBU-CORCAN, CRISTIAN
Fără ruşine / Cristian Robu-Corcan. - Bucureşti : Herg Benet, 2014
ISBN 978-606-8530-26-0

821.135.1-31

Tipărit în România

Fără rușine

Cristian Robu-Corcan

HERG BENET
PUBLISHERS

1

Pompiliu Stejar se ridicase cu cartea de muncă în mâini. Mirosul de hârtie îngălbenită se simţea când și când, de câte ori secretara Viorica deschidea fișetul metalic din dreptul geamului. Tov' Stejar repetase de vreo trei ori următoarea scenă: se ridica, îl privea semnificativ, zâmbind, se încheia la sacou – „haină" îi spunea el – și își dregea glasul.

Matei Istodor stătuse o clipă cu capul în jos, apoi, fără să înţeleagă de ce, își dresese și el glasul. Nu erau decât ei trei: Pompiliu Stejar, șeful de personal de la Direcţia Taberelor Școlare, secretara lui, Viorica – amanta șoferului lui Stejar și el, Matei Istodor, nou angajat.

— Tovarășe Istodor, spusese sobru Stejar, bine aţi venit în câmpul muncii, vă urez succes în activitate și ne întâlnim la pensie, când tot eu o să vă fac formele.

Tov' Stejar avea pe timpul ăla cincizeci și doi de ani.

De atunci trecuseră încă patruzeci.

Matei Istodor își înaintase formele de pensionare de vreo două luni.

Stejar era oale și ulcele.

2

În Casa de pensii, din toate birourile, pe holuri sau în băile lucioase, pardosite cu gresie emailată, mirosea a parfum. Pe secretara celui la care mersese pentru a-și depune dosarul o chema Narcisa și, în comparaţie cu Viorica, cea care, până și vara, era acoperită din cap până-n picioare, puștoaica avea sexul și ţâţele ieșite prin haine. Jos, între picioare, buzele păsăricii umflau pantalonii subţiri și moi, sus, între umeri, sfârcurile ciocolatii și tot timpul tari se vedeau clar prin bluza transparentă. Șeful cel mare, unul Moţoi, se scărpina din când în când la subsuori. Nu se uitase o singură dată la el și Matei Istodor își imaginase că ăsta sigur o să-i facă probleme.

— Aveţi dosarul cu numărul treisprezece mii două sute cincizeci, așteptaţi până vă anunţăm noi, spusese Moţoi.

Moţoi ăsta avea o mustaţă tunsă îngrijit, subţiată cumva, ceea ce îi dădea un aer tineresc, cu toate că era posibil să fi fost amândoi cam de aceeași vârstă. Narcisa avea în jur de treizeci de ani, nu mai mult, și după modul cum se mângâia distrată pe ţâţe se vedea clar că un bărbat, pentru ea, era ca un păhărel de vișinată.

— Vă mulţumesc, aștept, spusese el.

3

Stejar, ce-i drept, nu fusese băiat rău. Te înţelegea și te ajuta. Dar avea și el o boală și trebuia să fii atent. N-aveai voie să zici nimic de secretara Viorica, amanta șoferului, și, până la urmă, avea dreptate omul, doar era nevastă-sa. Ani de zile fuseseră văzuţi venind la serviciu de mână și tot de mână plecând. Viorica născuse patru copii care semănau perfect cu Ghiocel, șoferul lui Stejar. Stejar îi iubise, nu încăpea îndoială, le făcuse case, pe doi dintre ei îi aranjase la București. Pe ceilalţi doi îi plantase medici pe la ţară. Crescuseră copiii lui Stejar și semănau toţi cu șoferul Ghiocel, apoi copiii îi făcură lui Stejar nepoţi care semănau tot cu Ghiocel.

Odată, își amintea Matei Istodor, un coleg, tot de la Direcţia Taberelor Școlare, la vreo doi ani după ce murise Stejar, îi arătase într-un parc de joacă o fetiţă care se dădea pe tobogan.

— O vezi?

— O văd. Cine e?

— O strănepoată de-a lui Stejar.

— Și?

— Nu observi nimic?

— Extraordinar... exclamase Matei Istodor.

Fetiţa semăna perfect cu șoferul Ghiocel.

Pe colegul lui Matei Istodor îl chema Porumb. Era un băiat bălai, care clipea repede din ochiul drept.

4

Tipul ăsta, Moţoi, după ce-i spusese că are dosarul cu numărul treisprezece mii două sute cincizeci, îl mai căutase de vreo două ori la telefon. Prima dată îi spusese că treaba merge bine, nu mai era necesar decât un aviz de la Minister. A doua oară îl invitase pe Matei Istodor la Casa de pensii, iarăși, pentru mici lămuriri. Holurile erau înţesate de lume, iar ușile birourilor, asaltate. Micile lămuriri n-au avut loc. Armatele de pensionari care se băteau pe bilete de odihnă la preţ redus îl împinseră pe Matei Istodor pe un hol lăturalnic, din care, epuizat, reuși să se strecoare spre ușile din spate, cele ale personalului, și să iasă în stradă, la aer.

După câteva zile primi un alt telefon de la Moţoi și stabiliră o întâlnire la o terasă de pe Calea Galaţi. Bătea un vânt ușurel și Matei Istodor, singur la o masă, privea chelneriţa care-i amintea de secretara lui Stejar, adică nevasta lui Stejar, cu privirea ei calină, puţin deviată spre dreapta.

Moţoi intră grăbit, îl văzu din prima clipă și se așeză la masă.

— Dar ce este? întrebă Matei Istodor. Sunt

probleme cu dosarul?

— Nu, dimpotrivă. Nu bem nimic?

— Bem bere? Vin?

— Căcat, bem whisky.

Moţoi îi explică scurt cum stă treaba. Cu toate calculele efectuate, pensia făcea cinci milioane o sută șaizeci și cinci de lei. Pe de o parte, așa era legea. Pe de altă parte, cu banii ăștia puteai să te ștergi la cur și după aia să te arunci în Dunăre. Toată șmecheria stătea într-un fapt simplu, de fapt o întrebare: este el, Matei Istodor, om de omenie? Pot face ei doi, împreună, o treabă fără să-i știe nimeni?

— L-am cunoscut pe taică-tu, spuse Moţoi. Când m-am angajat eu, el era șef la Desfacere în Abator. Om de omenie, categoria grea... Acum mai bem un whisky și pe urmă trecem la bere. Eu vreau să-ţi fie bine, atât. Plătesc eu. Ca să înţelegi... Fac în jur de două sute de milioane pe lună, lejer, cu Narcisa pe genunchi, e foc puștoaica. Are nisip în ţâţe și pietre în sfârcuri, sunt prieten cu ta-su. Ca să vezi, dacă-l lăsam pe Victor, pe ta-su vreau să spun, avea o pensie de până-n trei milioane, murea boul de foame, dar așa s-a scos cu vreo zece. Chestii din astea... De aia zic, că l-am cunoscut pe taică-tu, m-a ajutat el odată... Da' mai bem un whisky și după aceea trecem la bere. Plătesc eu, ca să înţelegi ce vreau să zic.

Îi făcu un gest scurt chelneriţei care semăna cu nevasta lui Stejar și ea se execută. Moţoi o ciupi scurt de-un șold, în timp ce femeia zâmbea cu ochii daţi peste cap.

— Dom' Moţoiiiiiii, gânguri ea.

— Nu iese mă-ta la pensie, scumpete? o întrebă amuzat Moţoi.

— Mai are un an, atât, dar vă anunţ din timp...

— Hai, pupă-l pe Nelu pe obraz, hai, cu lipici să fie...

Femeia se repezi în el cu voluptate și-și lipi buzele ca o ventuză de falca lui grena, bine întinsă.

— Trage, trage cu putere, râdea Moţoi.

Matei Istodor observă uimit cum gura chelneriţei aproape că înghiţi obrazul șefului de la Pensii. Când, în sfârșit, îi dădu drumul, o răpăială scurtă de salivă poposi în paharele de whisky.

— Gata, șterge-o că avem treabă, spuse serios Moţoi... Deci, măi Istodoare, tu ai înţeles ce-ţi zic eu aici? Fii atent că mai bem un whisky și după aceea bere, plătesc eu, bolovane, ca să înţelegi. Și nu ţi-a spus tac-tu niciodată nimic de mine? Mai trăiește șmecherelul sau...? Era băiat deștept... Ptiu, când îmi amintesc... Hai, mă, chiar nu ţi-a pomenit de mine? Adevăru' că era mormânt Mauru, așa-i spuneam, Mauru. Pulică, știi cum se strânseseră securiștii în Abator? Pfui, ca la Mărășești... Era anii '80... Și-atunci Mauru, tac-tu, a zis: luaţi mâinile de pe Moţoi și discutăm în liniște despre ce vreţi voi! Îi avea pe toţi la mână Mauru, îi juca pe degete uite-așa, ca pe cotlete... Da' chiar nu ţi-a povestit tărășenia, mă, că toată Brăila a vuit atunci? În fine, șmecheria era că mă băgase tac-tu pe felie cu vapoarele care plecau afară... Dădeam o tonă de carne, comandanţii de navă ne semnau pentru cinci tone, și tot așa, făcusem curul de vreo șase sute de mii pe timpul ăla, că doar

Matei Istodor este un scriitor epuizat emoţional, aflat la vârsta pensionării, care mai are o simplă formalitate de bifat pentru a deveni şi el un pensionar ca toţi pensionarii: depunerea dosarului de pensie. Uşor de spus, greu de făcut. Această tentativă banală aprinde fitilul unei bombe existenţiale a cărei explozie va amesteca trecutul şi prezentul într-un nod impenetrabil al memoriei şi introspecţiei. Absurdul bâlciului cotidian, reveriile copilăriei, viaţa consumată, tinereţea, iubirea, familia, cruzimea comunismului, singurătatea bătrâneţii, adevărurile crunte ale literaturii şi lecţiile şi mai crunte ale vieţii, toate acestea compun labirintul unui roman la capătul căruia ni se relevă o concluzie ultimativă privind condiţia scriitorului şi necesitatea ruşinii în această lume.

www.hergbenet.ro

9 786068 530260 >